

INLEDNING

Medan jag skrev den här boken såg jag en video på internet där en dikt som hette ”Varför jag hatar religion men älskar Jesus” framfördes. I den beskriver en ung man hur Jesus hatade organiserad religion som en återvändsgränd av hjärndödande, orättvisgenererande och våldsskapande ytlighet. I stället för religionens blinda, förslavande självrettfärdighet förespråkade den unge mannen en nådens Jesus som befriar oss. Videon blev snabbt viral med närmare tjugo miljoner besök.¹

Den livliga debatt som följde släppet av videon övertygade mig om att det var absolut värt besväret att skriva denna bok, för jag hade själv en gång talat mycket likt den unge mannen. Erfarenheten har sedan dess hjälpt mig att åstadkomma en balans mellan en desperat längtan efter rättvisa, nåd och djup och en respekt för det ofta hårt kritiserade ordet religion. Det är inte en lätt eller tydlig balans att bibehålla och sanningen att säga känns det ofta som om jag träffade på den av ren tur.

Min ”tur” kom sig av att jag tillbringat de femton senaste åren mitt i en virvelstorm av folk, platser och andliga rörelser. Jag har varit lidelsefullt engagerad i ett av de mest energiska kristna projekten i Nordamerika, Willow Creek Community Church – en kyrka som förvisso försöker sig på en typ av kristendom utan allt ”religiöst bagage”. Jag har spelat med vissa av min generations andliga rebeller, allmänt kända som Emergent Church (den framväxande kyrkan). Jag har närvarit vid åtskilliga möten med ”kristna anarkister”. Jag har varit ledare bland en märklig underavdelning av udda typer känd som ”det nya klosterfolket”. Lärjungaskapets vindar har blåst mig från Chicagos prydliga förorter till en av Amerikas farligaste och fattigaste stä-

der, Camden, New Jersey.

Men den kanske underligaste omkastningen i min andliga resa hände vid ett gathörn i denna ruffiga stad. I Camden finns, i hörnet av Ferry och Broadway, en vacker utpost av vad jag en gång såg som en fallfärdig produkt av kristendomen: katolicismen. När jag anlände till Camden, ännu full av evangelikal glöd, började jag gå i Sacred Hearts katolska kyrka – först som besökare, sedan som vän och slutligen som övertygad katolik.

Efter att ha tagit det steget känner jag ofta som om jag gått in i en gammal, hemlighetsfull värld, medan den nuvarande trenden i stället är att gå ur. Sorgligt nog tror jag många har gått ur katolska kyrkan av goda skäl, på jakt efter en mer autentisk och relevant tro. I likhet med många människor i dag har jag staplat invändningar mot den katolska kyrkan, varav många kom sig av mitt engagemang i protestantisk evangelikalism. Redan hundratals år före mig, och i ökande grad sedan dess, har det förstås funnits skäl att lämna denna Kropp. Den nyligen inträffade pedofilskandalen och den fortsatta kontroversen om Kyrkans lära när det gäller preventivmedel och kvinnans roll i kyrkan hör till de oftast anförda skälen till avhopp i dag – för att inte nämna katolicismens många teologiska underligheter.

Om jag lämnade skutan i dag skulle mitt fall vara alldeles normalt. Men av skäl som jag ska redovisa här har jag inte gjort det. Jag ser Katolska kyrkan som en organism (body) vars problem på ytan är plågsamt tydliga, men som har guld under. Den protestantism jag lärde känna var daggfriskt tilldragande på ytan, men jag fann att problemen dök upp så fort jag grävde under ytan. Nu önskar jag att de som följer de aktuella kulturella trenderna fick förmågan att hämta vatten i den skönhet, stabilitet och visdom som ännu finns i den katolska kyrkans djupa brunn – trots dess problem.

Många av mina åsikter om katolska kyrkan har vuxit fram som resultat av formella akademiska studier. Men fastän jag odlat en nästan nördig kärlek till teologi är denna bok avsedd att uttrycka teologi genom min egen historia.

Sålunda är den i viss mån förekommande teologiska apologin (försvar) hopvävd med min erfarenhet. Ibland strövar jag bortom gränsen för försvar till det mer eggande kategoriska (anfall). Trots det är inte denna bok avsedd att vara ett allomfattande, systematiskt försvar för katolicismen eller en ”dumpning” av evangelikal protestantism. Det finns böcker på marknaden för dem som behöver övertygas på varje punkt för att bli katolik. Jag vanns inte för katolicismen genom argument; jag kom först i kontakt med den som en protestantisk partner och medarbetare på fältet i Camden. Under resans gång, genom erfarenhet och studier, kom jag att uppskatta och till och med älska den. På sätt och vis är den här boken mer av självkritik – en kritik av det sätt som mina fördomar mot katolicismen hade förmörkat mitt seende – samtidigt som den visar hur jag tog risken av en sårbar öppenhet gentemot något som jag redan avskrivit.

Från ett mönster som franciskanen Richard Rohr har framställt har jag lånat min indelning av boken i två delar: Handling (action) och Kontemplation. Ordningen är viktig för mig, eftersom jag genom egna erfarenheter fått bekräftat att människor lär sig bäst genom att ”falla framåt”. Vi kan inte fundera ut allt och sedan handla. I stället är det klokast sättet att ta itu med vad vi ser måste göras, och när vi stöter på frågor (och misslyckanden) på vägen, gå tillbaka till kontemplation och börja på nytt.

Sålunda beskriver den första delen, ”Handling (med lite kontemplation), min uppväxt som katolik, hur jag kom in i den protestantiska evangelikalismen i Willow Creek, gick på Eastern University, studerade i regnskogen i Belize, protesterade mot kriget i Irak (med en kort fängelsevistelse) och slutligen hur jag bildade vad somliga kallat en ”ny kloster”-kommunitet i Camden.

Den andra och större delen av boken, ”Kontemplation (med lite handling)” avspeglar min övergång från protestantism till katolicism. Tonen är mer teologisk, jag går in på mina egna frågor angående ritual, hierarki, Bibeln och

traditionen, Kyrkans korrupktion och rikedom och så vidare. Dessa är de frågor som jag var tvungen att brottas med.

Förutom de mer klassiska protestantiska invändningarna mot katolicismen (Mariadyrkan, tron på "realpresensen") beslöt jag att också ägna tid åt mer aktuella trender – till exempel den ovannämnda att "hata religion (eller Kyrkan) men älska Jesus", eller detta som man hör hela tiden, att man är "andlig men inte religiös". Jag har testat de här idéerna på mig själv, ibland lidelsefullt, men till sist har jag funnit dem otillräckliga.

Det är med glädje jag kan berätta att jag skrivit denna bok inte enbart på grund av min egen passion utan snarare eftersom jag blev uppmanad och till och med lobbad att skriva den av vänner och folk som jag mött längs vägen. Mitt senaste stora projekt, *Jesus For President*, och åtskilliga andra framträdanden då jag talat i kyrkor och på universitet har fört mig runt hela USA och även till delar av Europa. Överallt har jag mött kristna av alla schatteringar som ivrigt levde ut sin tro och som ofta sökte ett hållbarare och sannare sätt att göra det på. Många försöker förstå skillnaden mellan katolicism och protestantism. Överskrida den? Strunta i den? Förslöjliga den? Börja om?

Många säger att kristendomen går genom en revolution nu – vad somliga kallar "Kyrkans vart femhundraårs-loppis", i vilken Kyrkan släpper sin dödvikt och går in i en ny era.² Även om det finns sanning i detta (särskilt om det finns sanning i det) kan revolutioner – hur spännande de än kan tyckas mig – urarta ordentligt; vi glömmar lätt att revolutionärer ofta blir lika dåliga som de diktatorer de störtade. Många nya blommor, hur levande de än verkar, kan snart upprepa splittrande eller tunna nyversioner av det förflutna. Under min egen resa genom vågor av inspirerande kristna experiment har jag upptäckt något som jag ser som en paradox: något vårfriskt i denna gamla Kyrka. Vi gör klokt i att ta lärdom av roddbåtar – för att röra sig framåt måste man se bakåt.³ I stället för att "växa fram" (emerge) har jag valt att "växa ihop" (converge). Det får bli

läsarens sak att avgöra huruvida min resa inspirerar till efterföljd.

Tack vare min unika position har jag tagit risken i hopp om att ytterligare en bok om katolicismen inte får jorden att kollapsa. Med tanke på resan hittills har mina risker varit värda att ta; må detsamma gälla dig.